הבובה בדשא

אסביורנסן נורווגיה

היה פעם מלך ולו שנים-עשרה בנים. כשהם גדלו אמר להם ללכת לעולם הרחב ולחפש להם כלה. אך היא מוכרחה לטוות, לארוג ולתפור חולצה במשך יום אחד. אחרת הוא לא יסכים לקבלה ככלה.
כל בן קיבל סוס וציוד חדש והם יצאו מהארמון לחפש להם נשים. אך אחרי שעברו כברת דרך אמרו לצעיר שביניהם, אשנפאר, שלא יקחו אותו הלאה איתם כי אינו שווה כלום.
אשנפאר נשאר לבדו ולא ידע מה לעשות ולאן ללכת. הוא התעצב, ירד מסוסו, התיישב בדשא והתחיל לבכות.
אחרי שישב ובכה כך זמן מה, הופיעה לפניו דמות קטנה ולבנה. כשהתקרבה הוא ראה שזאת בובה יפה, אבל קטנה ביותר. היא התקרבה אליו ושאלה האם הוא מוכן לבוא ולבקר את אותה בדשא. הוא הסכים לכך והלך איתה. כאשר התכופף ומצא אותה יושבת כמו בובה הקטנה על כסא קטנטן. היא הייתה ממש יפה וחיננית. היא שאלה את אשנפאר לאן הוא נוסע ולשם מה.
אזי הוא סיפר לה כי הם שנים-עשרה בנים, ואבא המלך נתן לכל אחד מהם סוס וציוד חדש ושלח אותם לחפש להם כלה שיודעת ביום אחד לטוות, לארוג ולתפור חולצה.
"אם תעשי זאת, ותרצי להיות לי לאישה, לא אמשיך בדרכי!" אמר אשנפאר.
כן, היא מוכנה לכך ומיד התחילה לטוות ולארוג. תוך יום החולצה הייתה מוכנה. אבל היא הייתה קטנה מאוד, כל כך קטנה..
אשנפאר לקח את החולצה ומיהר הביתה.
אבא המלך אמר לו שהוא יכול להתחתן עם הבובה מהדשא והוא חזר אליה מהר, כדי להביאה הביתה.
הוא רצה לעלות אותה על סוסו, אך לא, היא לא רצתה כך. היא רצתה לנסוע בכפית כסף רתומה לזוג. וכך היה. הוא רכב על סוסו והיא בכפית כסף ששני עכברים קטנים משכו

אותה.
אשנפאר רכב תמיד בצד הדרך כי פחד שסוסו עלול לדרוך על הכלה שלו, כי הייתה כל כך קטנה. אחרי שנסעו זמן מה הגיעו לאגם גדול. הסוס של אשנפאר נרתע, קפץ לצד והפך את הכפית, כך שהבובה מהדשא נפלה למים.
אשנפאר התעצב מאוד כי לא ידע איך להציל אותה, אך כעבור רגע יצא מהמים איש האגם עם הנערה שהייתה עכשיו גדולה כמו אדם מבוגר ועוד יותר יפה מאשר קודם. אשנפאר הושיב אותה לפניו על הסוס והם רכבו כך הביתה.
בינתיים הגיעו גם האחים עם כלותיהן, אבל אלה היו כולן גם מכוערות וגם בעלות אופי מרושע, כך שרבו עם בני המלך כל הדרך. על ראשיהן חבשו כובעים מוזרים, מרוחים בזפת שטפטפה על פניהן ועשתה אותן עוד יותר מכוערות.
כשהאחים ראו את הכלה היפהפה של אשנפאר קנאו בו ועלולים היו לפגוע בו, אך המלך גירש את כולם.

אשנפאר התחתן עם הבובה מהדשא והם חיו עוד הרבה זמן באושר ובשמחה, ואם לא מתו, חיים ודאי עד היום.